

401. Életem a Te Életedben

Imádkozzuk a 104. számú éneket:

*Kiben élünk, mozgunk s vagyunk, ó teljes Szentháromság!
Minden kincsiünk és jutalmunk, véghetetlen nagy jóság!
Add nekünk békédet, árasz ránk bőséget, lelkiünknek üdvösséget!*

A 390. imaórától azt az imamódot tanulmányoztuk, amellyel a lélek-menyasszony magába öleli isteni Urát, illetve az isteni Vőlegény magába fogadja a lélek-menyasszonyt. Ez az egymásban levés öröme, kölcsönös öröm-ujjongás egymásban, amikor a lélek megéli, hogy keze isteni Ura kezében van, Isten pedig megfogta az ő kezét. Amikor egymásra tudnak mosolyogni, amikor az egyik szíve a másikban van, és a másiké az egyikben.

Legutóbb pedig a lelki frigy, a lelki házasság imaszakaszának azt a módját elméltük, hogy Isten úgy van a lélekben, illetve a lélek az Úrban, mint tűz a Tűzben.

Most pedig nézzük, hogy **a lélek és Isten** – akik a lelki frigy imaállapotában véglegesen egymásnak ajándékozták magukat – **hogyan élnek egymásban?**

I. Én Tebenned élek

Ezt mondja a lélek-menyasszony az ő isteni Urának. A Jézusról nevezett Avilai Szent Teréz az Isten akaratával való egyesülés hosszabb útjáról szólva azt mondja: „**Az ember kitartó erény-gyakorlat által jut el odáig, hogy már nem ismer más akaratot, mint Istenét.** Az Istennel való egyesülés rövidebb útja pedig: amikor az ember megkapja az egyesülés imakegyelmét az Úrtól. Ha ugyanis Isten úgy akarja, **a lélek egy pillanat alatt is feljuthat a lelki élet e magas fokára!**”

Mi az Isten akarata? Az, hogy **tökéletesek legyünk a szeretetben. Istent és embertársainkat a lehető legtökéletesebb fokban szeressük!** Így Úr Jézussal, illetve a Mennyei Atyával egyesülve legyünk. (vö. Jn 17, 22). **Ha előre haladunk a felebaráti szeretetben, jutalmul Isten növelni fogja bennünk az Iránta való szeretetet is. Fordítva is érvényes.** Ha növekszünk az Isten iránti szeretetben, akkor a felebarátot is jobban tudjuk szeretni.” (*Belső várkastély* 352-353. oldal).

Szent János apostoltól tanultuk: *Isten a szeretet* (1 Jn 4, 8). De ugyancsak ő mondja: *Istenben élet van* (1 Jn 5, 11), tehát úgy is mondhatjuk: Isten az Élet. **Ha pedig Isten az Élet, akkor mi annyiban élünk, amennyiben Istennel vagyunk.**

Az ószövetségi Szentírás tanítja: *A menny Isten sátora*, benne lakik. Isten benne lakik az Ő templomában (vö. 2 Krón 6, 18). Leginkább az Újszövetségben, az Ő Egyházában. De az újszövetségi választott lélek, Isten kiválasztott menyasszonya megéli azt is: *Ő énbennem él, én pedig Tebenned élek, Uram!* (Jn 6, 56). Az Élet, Isten Élete bennem, bennünk él. Mondhatjuk: **Az ember Istennel együtt él, Isten pedig az emberrel.** De még inkább azt: **az ember Istennel élhet, Isten pedig az emberben akar élni!** Nemcsak az istentisztelet ünnepi óráiban, hanem a hétköznapiak folyamán is, éjjel is, nappal is. Ez a lélek-menyasszony szüntelen öröme a forrása. Van tehát miért örülni, tudniillik az isteni Vőlegény is örül az Ő választott menyasszonyának, illetve a kiválasztott lélek is örül isteni Urának. Bár a lélek tudja, hogy nem volt könnyű az út idáig, **Isten ugyanis kipróbálta őt a nyomorúság kohójában** (vö. Iz 48, 10), **illetve egy pillanatra elrejtette előle arcát, de azután örökre szóló irgalommal megkönyörült**

rajta (vö. Iz 54, 8). A test és a lélek éjszakájában, mint valami tüzes kohóban, **a szenvedések tüzeiben az ember lelke megtisztul**, és azután jön a fény felragyogása, a mennyei világosság. Mint ahogyan *a betlehemi pásztorokat az éjszakában körülragyogta a mennyei Világosság, amikor az angyalok hírül adták a Megváltó születését* (vö. Lk 2, 9-11). Vagy pedig amikor **Saul Damaszkusz kapujánál hirtelen mennyei Fényességet lát, amely körülragyogja őt, ... és bár kinyitotta a szemét, de emberi szemmel semmit sem látott** (ApCsel 9, 3. 8), de attól fogva kezdett belül is látni, belül is élni. Attól kezdve **már nem magában akart élni, hanem Krisztusban!** Érdemes Szent Pál apostol levelét ilyen szempontból elolvasni, hányszor szerepel ez a kifejezés: en Christo görögül, magyarul azt jelenti: Krisztusban. Pál hittel megtapasztalta, hogy már nem önmagában él, hanem Krisztusban, Isten Fiában!

Szent Péter apostol is hasonló tanítást ad, buzdít mindnyájunkat: *Mint élő kövek épüljétek följe lelki házzá, ti. Krisztusra, szent papsággá, hogy Istennek tetsző lelki áldozatot hozzatok Jézus Krisztus által!* (1 Pét 2, 5). Az épület falai között a köveket a habarcs tartja össze. A hideg szorítás évszázadokon keresztül is dacol az időjárás viszontagságaival. Itt van a szomszédban a török fürdő, falait láthatjuk pl. a Rudas fürdőnél. Vagy a várak szilárd falai dacolnak az évszázadokkal. De holt anyag. Péter apostol pedig rólunk úgy beszél, mint *akik élő kövek vagyunk, vagyis akik Krisztussal szorosabban egyesültek, mint a ház falában vagy a várfalban a kövek a habarcs által. Azok nem a holt együvé-tartozás tanúi, hanem Krisztus élete járja át őket. Élő kövekké lesznek, Krisztus pedig beléjük épül.* Közös élet lüktet át az Ő választottján. Ez a gondolat azonban már átvezet a második tanításhoz:

II. Te énbennem élsz, isteni Uram

Ezt mondja a lélek-menyasszony. Ebben az imaszakaszban a kiválasztott lélek már nem is annyira arra emlékezik, hogy kereslek Uram Téged az éjszakában, hanem sokkal inkább arra, hogy **megtaláltalak Téged, és elmúlt az éjszakám.** Még inkább misztikus, titokzatos élmények a választott léleknek: Uram, Te énrám találtál, nekem ajándékoztad az életedet. Testi szemeimmel most sem látlak, de a lelkem tudja, hogy vagy. Tudja, hogy itt vagy, hogy lehet majd, hogy bennem élsz, és én Tebenned, Uram. Ez a mélységes lelki élmény azért van, mert *az Úr nem von meg semmi jót azoktól, akik ártatlanul élnek* (Zsolt 84, 11). **Minél tisztább egy lélek, Isten annál inkább közli a jót vele. A legnagyobb jó pedig maga a jó Isten!** Ezért nagyon fontos a test és a lélek tisztaságára való törekvés, az ártatlan szívvel való élet. Olyan igazságot él meg, amelyről Jézus beszél: **Boldogok a tiszta-szívűek, mert ők meglájták Istent** (Mt 5, 8). A Zsoltáros is ezt próbálta kifejezni ezzel a felkiáltással, ezzel a boldog felsóhajtással: **Seregek Ura, boldog, aki Tebenned bíz** (vö. Zsolt 84, 11). Különösen akkor **milyen boldog az, aki Tebenned élhet, Uram, Mindenség Istene!** Milyen boldog az, akiben Te élsz, léleknek Ura, Istene! A lélek-menyasszony szüntelen boldogsága tehát: isteni Ura öbenne él, ő pedig Istenben.

Ennek a boldogságnak az objektív alapja Jézus szava. A szőlőtőről szóló példabeszédben azt mondja: *Aki bennem marad, és én Őbenne, az bő termést hoz* (Jn 15, 5): Az Ő isteni szava kötelezi Őt arra, hogy az választottaiban éljen. Megerősíti ezt a tanítást, hogy Ő mibennünk akar élni, amikor az utolsó vacsorán ezt mondja: *Azon a napon megtudjátok, hogy én az Atyában vagyok, ti pedig énbennem, és én tibennetek* (Jn 14, 20). **Az Atya a Fiúban van, és a Fiú az Atyában a Szentlélek által.** Emiatt az Atya-Fiú szentlelkes életegység miatt **kaptunk meghívást, hogy mi is Istenben lehessünk, mint szeretett gyermekei,** Isten pedig a szeretet által mibennünk legyen. **Isten bennünk él.** Jézus választott tanítványai szintén ehhez hasonló élményről számolnak be:

Szent Caesarius arles-i püspök az egyik szentbeszédében így szól: „A megváltás arra tett méltóvá minket, hogy Isten hajlékává legyünk, mert úgy tetszett Istennek, hogy lakást készítsen

magának bennünk.” (nov. 10). Isteni gondolat ez, karácsony öröme ez, Betlehem gyönyörűsége ez. **Szegényes emberi lelkünk – mint valami betlehemi barlangistálló – a maga kis egyszerűségével Isten hajlékává lesz.**

Szent Iréneusz püspök pedig *Az eretnkségek ellen* című művében arról beszél: „Isten hozzászoktatta az embert, hogy Lelkének hordozója legyen, és közösségben legyen Istennel.” (IL. II. 148). **Isten hordozza az embert, az ember hordozza Istent.** Micsoda boldog imaállapot az, amikor a lélek megéli: **Uram, Te hajlékot vettél nálam, Te énbennem élsz!**

Megvalósul az, amit az ószövetségi Szentírásban a próféta jövendölt: *Az asszony körülveszi a férfit.* Ez a mondat nemcsak minden olyan édesanyában teljesül be, aki fiúgyermeket hordoz a szíve alatt, hanem leginkább a Boldogságos Szűzben, akinek *az angyal jövendölte meg, hogy fiat fogan* (vö. Lk 1, 31), egész anyai mivoltával körülveszi Isten Fiát. Az isteni Vőlegénynek ez a gondolata, hogy Ő a választott lélek-menyasszonyban akar élni, mindnyájunk számára egy üzenet. Szűz Mária mintájára Istent befogadhatjuk az ő küldötte, vagy küldöttei, apostolai szavára. Ezt hittel tudjuk megélni, mint ahogyan **a Boldogságos Szűz Mária is először a hitével fogadta el, hogy Isten Fia őbenne megtestesül.** A lélek-menyasszony is elmondhatja: *Ő énbennem van,* nekem ajándékozta magát, betöltötte bensőmet jelenlétével. Jobban nekem ajándékozta magát, mint ahogyan a földi szerelemben a házastársak tudnak egymás szerelmében élni. Sokkal inkább ahhoz hasonló, mint ahogyan az Ő szent templomában Isten jelen van, benne van. Vagy úgy, mint ahogyan Máriának ajándékozta önmagát, és benne él.

Ahhoz, hogy az ember így befogadja Istent, és Isten mibennünk éljen, **kell a mi IGEN-ünk is. Ez az igen a teljes kitárulkozásunk, a teljes befogadásunk, a teljes elfogadás szava.** Így Isten akarata és a mi akaratunk azonos lesz. **Az ember teljes odaadással azonosul azzal, amit Isten akar.** Ahogyan a gyermekben szülei élete folytatódik, úgy **Isten gyermeke is megkapja** kegyelemből, ajándék gyanánt, hogy **Isten Atyja élete folytatódjék benne.**

A természet rendjében a gyermekek különálló, saját, szabad akarattal rendelkezve élnek. A természetfölötti életben is Isten gyermeke külön, szabad akarattal rendelkezik. Amint a gyermek akkor lesz boldog, ha belesimul szülei gondoskodó szeretetébe, **Isten gyermeke is akkor lesz boldog, ha belesimul Mennyei Atyja szeretetébe, akaratába,** és ezzel **belekapcsolódik az Ő szentháromságos szeretet-életébe.** Isten gyermeke megéli: „*Uram, jó nekünk itt lennünk!*” (Mt 17, 4), mint ahogyan a Színeváltozás hegyén az apostolok megtapasztalták. S bár a lélek-menyasszony is lehetne máshol, akárhol is, de már nem kívánczik máshová, **csak Isten előtt szeretne élni, Istenben.** Boldogan állapítja meg: Isten is őbenne van, őbenne éli szentháromságos életét. Most a lelki frigy imaszakaszában a boldog öröm érzete járja át. Isten magához emelte, megtisztogatta, megcirógatja, szívére öleli, szíve legbelsejébe fogadja, illetve közli az Ő választottjával szentháromságos isteni életét. Ebben a szeretet-egységben *olyan szavakat hallhat, amelyeket az ember nem tud kimondani,* csak Isten (vö. 2 Kor 12, 4). Isten ugyanis végtelen teljességében önmagát mondja ki a Szentlélekben, szeretett Fiában, a választott lélek szíve mélyén is.

III. Egymásban élünk

Szent Pál azt mondja Krisztusról, a názáreti Mária fiáról: *Benne lakik az Istenség egész teljessége* (Kol 1, 9). Ebben az imaszakaszban a választott lélek-menyasszony is megéli: **Benne lakik az Istenség teljessége Krisztus által.** Isten teljesen neki ajándékozta magát az ő menyasszonyának. Megmarad a lét különbsége, megmarad a tudatok és az akarások különbsége, de mégis **már egyre tejesebben egymásra vannak hangolódva.** Olyan ez, mint amikor egy bögrében benne van a legfinomabb kakaó. A bögre sohasem lesz kakaó, de benne ott van a kakaó. **A lélek sohasem lesz Istenné, de megéli, hogy Isten benne van. Választott eszköze lett**

Istennek (vö. ApCsel 9, 15), mint ahogyan Szent Pál is olyan *törékeny cserépedény* volt, aki az Urat hordozta féltő gonddal, mert vigyázott arra, hogy az a nagy *Kincs* benne megmaradjon. Össze ne törje semmi azt az edényt, amelyben ő hordozhatja Istent (vö. 2 Kor 4, 7).

A lélek-menyasszony tehát megéli a maga különbözőségét isteni Urától, de ugyanakkor **megéli a Vele való szeretet-egységet is. Egymásban élnek. Öröm számára, hogy Istennel lehet. Istennek pedig gyönyörúsége, hogy az emberek fiaival van.** A lélek-menyasszony talán elmondhatja ilyenkor: „Ez az imaállapot számomra azt jelenti, hogy Istennel lehetek, Aki az Atya. Vele beszélgethetek, Aki a kimondott szó, az ige. **Őt szeretem, Aki a végtelen szeretetés, a Szentlélek. Ő velem van, beszél hozzám, és szüntelenül szeret engem!** Itt a személyes kontaktus már nem egy kapcsolatfelvételtől való törekvésből fakad, mert a kontaktust maga az Isten létesíti a választott lélek és az Ő isteni mivolta között. Itt már nem az Istenre való emberi ráfigyelés az imádság összekötő miliője, hanem inkább az egymásra figyelés, amikor is **Isten fordítja az ember figyelmét önmagára. Ez már az egymás szeretetésének az imaállapota, vagyis egymás szeretetének a befogadása,** az egymás szeretetébe való belemerülés. Ez már az egymásban levés imája, **a szeretetben való egybehullámzás által, az egymást szerető lelkek egyesülése által.** Ez az egymás iránti lobogó szeretet élete, vagy ahogyan Pater Gabriel karmelita atya mondja: „Az Istennel teljesen egyesült lélek rendezett állapota ez. **A lélek Istenbe ragadtatik. Isten elmeríti őt édessége mérhetetlen mélységében**” (É.Sz. I. 15. 117-118. oldal). Ez **a mennyei honvágy beteljesülése.** A lélek-menyasszony itt már nem ragaszkodik földi otthonához, már nem gyötri a bizonytalanság, hogy isteni Ura kihívja önmagából, és kéri: felejtse el földi atyjának házáat ..., hanem most már **ujjongó lélekkel, vidám énekkel vonul be a mennyei Király várába** (vö. Zsolt 44, 11. 16). A lélek-menyasszony megéli: A lenti földi tájak helyett Nálad élek, Uram, **Benned élek.** Ez az élet a magasban, a Magasságban, Istenben. Ugyanakkor megéli, hogy a magasságbeli Isten lehajolt hozzá, és az Ő életét közölte vele. Ezért mondhatja Istennek: Te lettél az én életem, és becézgetheti szerelmes szavakkal: „Életem, életem, életem!” Elidőznek egymásban, **gyönyörködnek egymásban, szüntelenül megmaradnak és növekednek az egymás szeretetében.**

Isten ilyen szeretettel teljes szavakat mondhat a választott lélek-menyasszonynak: „Benned akarom nézni magamat!” A menyasszony pedig viszonzza ezt a vallomást: „Uram, magamban akarlak szemlélni Tégedet! Egyre jobban kitárulkozom Előtted.” Ebben az áhítatos csendben egyre tétlenebbé teszem magamat. Elmerülök Benned, Te pedig belém merülsz, Istenem! Te is helyet adtál nekem, kicsiny teremtményednek a Te isteni életedben. Te adod nekem is azt az örömet, hogy gyönyörúségemet találjam Benned, isteni Uramban! **Szereteted lángolásával betöltődve ujjong a szívem!** Ó micsoda szeretetet árasztasz reám! Szeretlek! Szeretlek – mondják szüntelenül egymásnak –, ó mekkora életet öntesz belém, Istenem! De jó, hogy bennem élsz!”

Talán olyan ez, mint amikor egy légtérben egy levegőt szívnek azok, akik szeretik egymást. Ugyanaz a levegő élteti őket. Az egymásban élés imájában is valami ilyesféle valósul meg. **A lélek-menyasszony isteni Urával együtt befogadja az Életet adó Lelket,** levegőnél is jobban éltető isteni közeget, ami finomabb, mint a legfinomabb illat. Egymás illatát beszívhatják, belélegzik: „Én belélegezlek Téged.” Kölcsönösen mondják egymásnak. Isten is, a lélek is: „Én belélegezlek téged.” A lélek-menyasszony valami hallatlan gyengédséget él meg: **Uram, Te most már megismertettél a Te isteni szeretetteddel. Közted és köztem áramló finom egymásba kapcsoltsággal.** A készséges kitárulkozásból fakadó egymás befogadása által. A különálló személyek **az Istenség és az emberség egymásba hullámzása által.** Az „én-Te élmény”-ből – mellyel a lélek isteni Urára irányult – egyre inkább a „Te-én élmény” lesz. A lélek megéli: „*Te énbennem vagy, én Tebenned!* Szentlelked szinte feloldódik bennem. **Életem súlypontja áthelyeződik Tebeléd, vagyis a helyére kerül.** Otthon vagyok Tenálad. Amikor azt

mondom: »Te lettél az én Életem Ura«, akkor Te is mondod, visszhangzod nekem kimondhatatlan gyengédséggel, és így szólítasz: »Életem, nagyon kedves vagy nekem!« Így megvalósítod az életek egységét, Uram!»

Ez már az egymást szerető Isten Lelkének és az ember lelkének az egyesülése, az egyre mélyebb egymásban levés, egymásba merültség imája.

Mivel mindig, az imádságban is Isten a kezdeményező, a lélek-menyasszony isteni Ura szavát hallja:

Hitvesem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

A lélek-jegyese pedig egyre mélyebben szeretne belemerülni isteni Ura szeretetébe és kéri:

Én Uram, szeress még jobban engem szüntelen!